

การจัดการองค์ความรู้การวิจัยสร้างสรรค์สู่การยื่นขอจดสิทธิบัตรและ  
สิทธิบัตร  
(Knowledge Management.KM)

โดย  
อาจารย์ ปราเมศวร์ กลางหมื่นไวย

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี  
ประจำปีการศึกษา 2565

## คำนำ

การจัดการองค์ความรู้การวิจัยสร้างสรรค์สู่การยื่นขอจดลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร (Knowledge Management) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหรือแนวทางประกอบกระบวนการในกระบวนการยื่นจด หรือขอขึ้นทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาประเภทต่าง ๆ ของคณาจารย์และบุคลากรของ) คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยฯ ให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และแบบพิมพ์คำขอจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการจัดการองค์ความรู้การวิจัยสร้างสรรค์สู่การยื่นขอจดลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร (Knowledge Management) จะช่วยอำนวยความสะดวกและเป็นประโยชน์ต่อคณาจารย์และบุคลากรของ มหาวิทยาลัยฯ ในการดำเนินการยื่นจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาประเภทต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

## สารบัญ

	หน้า
คำนำ	2
สารบัญ	3
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property)	4
ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property)	5
ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property)	6
เงื่อนไขหรือลักษณะของการรับความคุ้มครองสิทธิบัตร	7
เครื่องหมายการค้า (Trademark)	8
ชื่อทางการค้า (Trade Name)	9
แบบผังภูมิของวงจรรวม (Layout-Design of Integrated Circuits)	10
สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications : GI)	11
งานสร้างสรรค์ที่มีลิขสิทธิ์	11
เอกสารแนบท้าย 1	12

## ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property)

จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบันนี้ รวมทั้งองค์ความรู้จากศาสตร์ต่าง ๆ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ทำให้เทคโนโลยีต่าง ๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์หรือบริการนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเทคโนโลยีเหล่านั้นคือผลงานที่มีผู้ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาเป็นคนแรกทั้งสิ้น จึงเป็นทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property : IP) ของผู้สร้าง และเมื่อพัฒนาผลงานจนสามารถใช้แก้ปัญหาหรือตอบสนองความต้องการเบื้องต้นได้แล้ว จึงเผยแพร่ให้สาธารณชนได้รับรู้ในสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนและได้ใช้ประโยชน์ผลงานนั้นเพื่ออำนวยความสะดวกหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้

ผู้ที่ประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยีนั้นเป็นคนแรกต้องใช้ทั้งความคิดสร้างสรรค์ เวลา ความวิริยะอุตสาหะ ตลอดจนเงินทุนสำหรับการประดิษฐ์คิดค้นดังกล่าว สังคมจึงควรมอบสิทธิบางอย่างในช่วงระยะเวลาหนึ่งเป็นการตอบแทน ให้ผู้สร้างสรรค์มีเอกสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว (Exclusive rights) ที่ได้รับความคุ้มครองไม่ให้มีผู้ใดมาละเมิดผลงานที่ตนเองสร้างขึ้น สามารถใช้ประโยชน์ผลงานของตนได้เต็มที่ในเชิงพาณิชย์เพื่อสร้างผลกำไร เช่น ค่าขายให้เช่าผลงาน หรือใช้ค่าประกันการกู้เงิน หรือประสงค์จะมอบผลงานนั้นให้สาธารณชน (Publicdomain) สามารถใช้ประโยชน์โดยไม่คิดมูลค่าใด ๆ ก็ได้

การให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาแก่ผู้สร้างนั้นเป็นแนวทางปฏิบัติที่เป็นสากล โดยกำหนดเป็นกฎหมายของแต่ละประเทศ ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นภาคีสมาชิกกับองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (World Intellectual Property Organization : WIPO) จะมีข้อตกลงความร่วมมือระหว่างประเทศในการออกกฎหมายการจดทะเบียนและคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาในแต่ละประเทศที่เป็นภาคีสันติสัญญาดังกล่าว กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญามีรายละเอียดที่เฉพาะกับทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภท และมีขั้นตอนการดำเนินการเพื่อขอรับความคุ้มครองที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้สร้างสรรค์ผลงานจึงควรศึกษาและทำความเข้าใจในรายละเอียดของผลงานเพื่อให้สามารถขอรับความคุ้มครองได้ตรงกับผลงานและความต้องการของผู้สร้าง การให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ผลงานและการลงโทษผู้ละเมิดจึงเป็นการสร้างแรงจูงใจและแรงกระตุ้นให้มีการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ หรือนวัตกรรม เพื่อประโยชน์แก่คนในสังคมอย่างไม่สิ้นสุด

สำหรับประเทศไทยนั้น กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ได้ให้ความหมายของทรัพย์สินทางปัญญา ไว้ดังนี้

## ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property)

หมายถึง ผลงานอันเกิดจากการประดิษฐ์ คิดค้น หรือสร้างสรรค์ของมนุษย์ ซึ่งเน้นที่ผลผลิตของสติปัญญา และความชำนาญ โดยไม่คำนึงถึงชนิดของการสร้างสรรค์หรือวิธีการในการแสดงออก ทรัพย์สินทางปัญญาอาจแสดงออกในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สินค้าต่าง ๆ หรือในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น บริการ แนวคิดในการดำเนินธุรกิจ กรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม

ทรัพย์สินทางปัญญา จึงหมายถึง ผลงานที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์หรือการประดิษฐ์คิดค้นของผู้สร้าง ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ ทรัพย์สินทางปัญญาแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ 2 กลุ่ม ได้แก่ ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial property) และลิขสิทธิ์ (Copyright) โดยที่แต่ละกลุ่มยังสามารถจัดแบ่งประเภทย่อยได้อีกหลายประเภท



## 1. ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property)

ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม หมายถึง ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ที่เกี่ยวกับสินค้าอุตสาหกรรมต่าง ๆ ความคิดสร้างสรรค์นี้อาจเป็นความคิดในการประดิษฐ์คิดค้น ซึ่งอาจจะเป็นกระบวนการหรือเทคนิคในการผลิตที่ได้ปรับปรุง หรือคิดค้นขึ้นมาใหม่ หรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมที่เป็นองค์ประกอบและรูปร่าง ของตัวผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้ยังรวมถึงเครื่องหมายของการค้าหรือยี่ห้อ ชื่อและถิ่นที่อยู่ทางการค้า รวมถึงแหล่งกำเนิด และการป้องกันการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม ดังนั้น ทรัพย์สินทางปัญญาจึงเกี่ยวข้องกับการผลิตหรือการจำหน่ายทางด้านอุตสาหกรรมซึ่งจะได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายเมื่อผู้สร้างได้จดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาเรียบร้อยแล้ว สิ่งที่จัดเป็นทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม เช่น สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า ความลับทางการค้า แผนผังภูมิของวงจรรวมสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

**1.1 สิทธิบัตร** สิทธิบัตร (Patent) คือ หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์ (Invention) หรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ (Industrial Design) ที่มีลักษณะตามที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ สิทธิบัตรการประดิษฐ์ สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ และอนุสิทธิบัตร

**1.2 สิทธิบัตรการประดิษฐ์ (Invention Patent)** สิทธิบัตรการประดิษฐ์ (Invention Patent) หมายถึง การให้ความคุ้มครองการคิดค้นเกี่ยวกับลักษณะองค์ประกอบโครงสร้าง หรือกลไกของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งกรรมวิธีในการผลิต การเก็บรักษา หรือการปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น หรือทำให้เกิดผลิตภัณฑ์ขึ้นใหม่ที่แตกต่างจากเดิม และเน้นการประดิษฐ์ที่มีลักษณะของการแก้ปัญหาทางเทคนิคที่ไม่สามารถคิดค้นขึ้นโดยง่าย

**1.3 สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ (Design Patent)** สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ (Design Patent) หมายถึง การให้ความคุ้มครองความคิดสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับรูปร่างลักษณะภายนอกของผลิตภัณฑ์ องค์ประกอบของลวดลายหรือสีของผลิตภัณฑ์ ซึ่งสามารถใช้เป็นแบบสำหรับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมทั้งหัตถกรรมได้ และแตกต่างไปจากเดิม

**1.4 อนุสิทธิบัตร (Pretty Patent)** หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์จากความคิดสร้างสรรค์ที่มีระดับการพัฒนาเทคโนโลยีไม่สูงมาก หรือเป็นการประดิษฐ์คิดค้นปรับปรุงจากที่มีอยู่เดิมเพียงเล็กน้อย และมีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้น รวมทั้งกรรมวิธีในการผลิต การรักษา หรือปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น หรือทำให้เกิดผลิตภัณฑ์ขึ้นใหม่ที่แตกต่างจากเดิม สามารถประยุกต์ใช้ในทางอุตสาหกรรมได้

## เงื่อนไขหรือลักษณะของการรับความคุ้มครองสิทธิบัตร

### 1. สิทธิบัตรการประดิษฐ์/อนุสิทธิบัตร

- เป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่ กล่าวคือ การประดิษฐ์นั้นยังไม่มีเคยมีการจำหน่าย หรือใช้แพร่หลายในประเทศไทยก่อนวันยื่นขอ หรือยังไม่มีเคยมีการเปิดเผยสาระสำคัญของการประดิษฐ์นั้นก่อนวันที่ยื่นขอ หรือยังไม่มีเคยมีการเปิดเผยสาระสำคัญของการประดิษฐ์นั้นก่อนวันที่ยื่นขอทั้งในหรือต่างประเทศ (เว้นแต่เป็นการแสดงผลงานในงานแสดงสินค้าระหว่างประเทศ หรือการแสดงต่อสาธารณชนที่หน่วยงานราชการจัดขึ้นแต่ต้องมาขอยื่นรับสิทธิบัตรภายใน 12 เดือน นับแต่วันเปิดเผยงานพร้อมแนบหนังสือรับรองของผู้จัดงานแสดง)

- มีขั้นการประดิษฐ์สูงขึ้น (เฉพาะสิทธิบัตรการประดิษฐ์) กล่าวคือไม่เป็นการประดิษฐ์ที่สามารถทำได้ง่ายโดยผู้มีความรู้ในระดับสามัญสำหรับงานประเภทนั้น หรืออาจพูดได้ว่ามีการแก้ไขปัญหาทางเทคนิคของการประดิษฐ์ที่มีมาก่อน

- สามารถประยุกต์ใช้ในงานอุตสาหกรรมได้

### สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

ต้องเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่ออุตสาหกรรม ต้องเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่ออุตสาหกรรมซึ่งรวมถึงหัตถกรรม คือ เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่มีใช้แพร่หลายในประเทศ ยังไม่ได้เปิดเผยสาระสำคัญหรือรายละเอียดในเอกสารหรือสิ่งพิมพ์ก่อนวันขอรับสิทธิบัตรและไม่คล้ายกับแบบผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่แล้ว

## สิ่งที่ขอรับสิทธิบัตรไม่ได้

### การประดิษฐ์ที่ไม่สามารถขอรับสิทธิบัตรได้

- จุลชีพและส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของจุลชีพที่มีอยู่ตามธรรมชาติ สัตว์ พืช หรือสารสกัดจากสัตว์หรือพืช

- กฎเกณฑ์และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

- ระเบียบข้อมูลสำหรับการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์

- วิธีการวินิจฉัย บำบัด หรือรักษาโรคนมนุษย์ หรือสัตว์

-การประดิษฐ์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี อนามัยหรือสวัสดิภาพของประชาชน

### การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ขอรับสิทธิบัตรไม่ได้

- แบบผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช่การออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่
- แบบผลิตภัณฑ์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
- แบบผลิตภัณฑ์ที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

### เครื่องหมายการค้า (Trademark)

เครื่องหมายการค้า หมายถึง เครื่องหมาย สัญลักษณ์ หรือตรา ที่ใช้กับสินค้าหรือบริการ ซึ่งเครื่องหมายที่จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 2)พ.ศ. 2543 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2559 มี 4 ประเภท ได้แก่

**เครื่องหมายการค้า (Trademark)** หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้กับสินค้าเพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายนั้นแตกต่าง กับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น เช่น มาม่า กระทิงแดง



**เครื่องหมายบริการ (Service Mark)** หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้กับบริการเพื่อแสดงว่าบริการที่ใช้เครื่องหมายนั้นแตกต่างกับบริการที่ใช้เครื่องหมายบริการของบุคคลอื่น เช่น การบินไทย ธนาคารกรุงไทย โรงแรมดุสิตธานี





**เครื่องหมายร่วม (Collective Mark)** หมายถึง เครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายบริการที่ใช้ หรือจะใช้โดยบริษัท หรือรัฐวิสาหกิจในกลุ่มเดียวกัน หรือโดยสมาชิกของสมาคม สหกรณ์ สหภาพ สมาพันธ์ กลุ่มบุคคล หรือองค์กรอื่นใดของรัฐหรือเอกชน เช่นตราช้างของบริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)

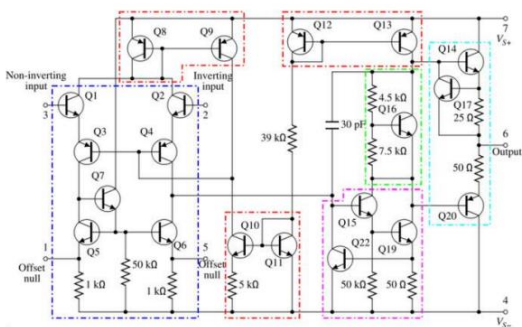


### ชื่อทางการค้า (Trade Name)

**ชื่อทางการค้า** หมายถึง ชื่อที่ใช้ในการประกอบกิจการ เช่น ไทยประกันชีวิต ขนมห้างอัยการความลับทางการค้า หมายถึง ข้อมูลการค้าซึ่งยังไม่รู้จักกันโดยทั่วไป หรือยังเข้าไม่ได้ในหมู่บุคคลซึ่งโดยปกติแล้วต้องเกี่ยวข้องกับข้อมูลดังกล่าว โดยเป็นข้อมูลที่น่าไปใช้ประโยชน์ทางการค้าเนื่องจากการเป็นความลับ และเป็นข้อมูลที่เจ้าของหรือผู้มีหน้าที่ควบคุมความลับทางการค้าได้ใช้มาตรการที่เหมาะสมรักษาไว้เป็นความลับ ตัวอย่างความลับทางการค้า เช่น ข้อมูล หรือกรรมวิธีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ สูตรยา สูตรอาหาร สูตรเครื่องดื่ม สูตรเครื่องสำอาง กรรมวิธีการผลิต ข้อมูลการบริหารธุรกิจ กลยุทธ์การโฆษณาสินค้า

### แบบผังภูมิของวงจรรวม (Layout-Design of Integrated Circuits)

แบบผังภูมิวงจรรวม หมายถึง แบบ แผนผัง หรือภาพที่ท ำขึ้น ไม่ว่าจะปรากฏในรูปแบบใด หรือวิธีใด เพื่อให้เห็นถึงการจัดวางชิ้นส่วนทางไฟฟ้า หรือทางเดินไฟฟ้าเพื่อใช้ผลิตให้เป็นวงจรรวม ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด เช่น แผนผัง (Layout Design) ซึ่งเป็นภาพวาดการจัดวางของวงจรไฟฟ้า และแบบที่เป็นงานหน้ากาก (Mask Work) ซึ่งใช้ในการผลิตวงจรรวม ภาพถ่ายลายเส้นของวงจรรวม ก็จัดอยู่ในข่ายที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนี้ รูปแบบของการให้ความคุ้มครอง จะใช้ระบบจดทะเบียน ซึ่งจะตรวจสอบแต่เฉพาะความถูกต้องด้านเอกสาร และคุณสมบัติของผู้ขอรับความคุ้มครอง ผู้ที่ประสงค์จะขอรับความคุ้มครองแบบผังภูมิจะต้องยื่นคำขอจดทะเบียนที่กรมทรัพย์สินทางปัญญา หรือสำนักงานพาณิชย์จังหวัด



### สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications : GI)

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หมายถึง เครื่องหมาย ชื่อ สัญลักษณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เรียก หรือใช้แทนแหล่งภูมิศาสตร์ และสามารถบ่งบอกว่าสินค้าที่เกิดจากหรือผลิตจากแหล่งภูมิศาสตร์นั้นเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะเฉพาะของแหล่ง ภูมิศาสตร์ดังกล่าว ดังนั้น GI จึงเปรียบเสมือนเป็นแบรนด์ท้องถิ่นที่บ่งบอกถึงคุณภาพ และแหล่งที่มาของสินค้า ตัวอย่างรายการสินค้า GI ของไทย เช่น ข้าวหอมมะลิทุ่งกุลาร้องไห้ ไช้เค็มไชยา เครื่องปั้นดินเผาบ้านเชียง ผ้าไหมแพรวากาฬสินธุ์ มะขามหวานเพชรบูรณ์ กาแฟดอยตุง



## ลิขสิทธิ์

ลิขสิทธิ์หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ริเริ่มโดยการใช้สติปัญญาความรู้ ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะของตนเองในการสร้างสรรค์โดยไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น โดยงานที่สร้างสรรค์ต้องเป็นงานตามประเภทที่กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครอง โดยผู้สร้างสรรค์จะได้รับความคุ้มครองทันทีที่ผู้สร้างสรรค์โดยไม่ต้องจดทะเบียน

เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของตนได้ เช่น ทาซ่า คือ การคัดลอก ทาसानา ทาแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ ฯลฯ จากต้นฉบับ หรือसानา ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน เช่น การแสดง การบรรยาย การจำหน่าย การทำให้ปรากฏด้วยเสียงด้วยภาพ ฯลฯ จากงานที่ได้จัดทำขึ้น เป็นต้น

## งานสร้างสรรค์ที่มีลิขสิทธิ์

ประเภทงานที่จัดเป็นลิขสิทธิ์ ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ งานอื่นใดแผนกวิทยาศาสตร์ แผนกวรรณคดี แผนกศิลปะ นอกจากนั้นกฎหมายลิขสิทธิ์ยังให้ความคุ้มครองถึงสิทธิของนักแสดง และการสร้างสรรค์ด้านเทคโนโลยี เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์

## งานสร้างสรรค์ที่มีลิขสิทธิ์ ประกอบด้วยประเภทงานต่าง ๆ ดังนี้

1. งานวรรณกรรมเช่น หนังสือ บทความ บทกลอน จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ คาปราศรัย รวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย
2. งานนาฏกรรมเช่น งานเกี่ยวกับการรำ การเต้น การทำท่า หรือการแสดงที่ประกอบขึ้นเป็นเรื่องราว รวมถึงการแสดงโดยวิธีบันทึกด้วย
3. งานศิลปกรรมเช่น งานจิตรกรรม งานประติมากรรม ภาพพิมพ์ งานสถาปัตยกรรม ภาพถ่าย ภาพประกอบ หรืองานสร้างสรรค์รูปทรงสามมิติเกี่ยวกับภูมิประเทศหรือวิทยาศาสตร์ งานศิลปประยุกต์ ซึ่งรวมถึงภาพถ่ายและแผนผังของงานดังกล่าวด้วย
4. งานดนตรีกรรม เช่น คาร้อง ทานอง การเรียบเรียงเสียงประสาน รวมถึงโน้ตเพลงที่ได้แยกและเรียบเรียงเสียงประสานแล้ว

เอกสารแนบท้าย 2

แบบรายงานสรุปผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรม

1. ชื่อโครงการ การจัดการองค์ความรู้การวิเคราะห์และการตีความผลงานสร้างสรรค์สู่การผลิตผลงานวิจัยทางทัศนศิลป์ และการออกแบบอย่างเป็นระบบ

2. ผู้รับผิดชอบโครงการ

3. ระยะเวลาดำเนินโครงการ 18 พฤษภาคม 2564

4. งบประมาณ 6,000

5. กลุ่มเป้าหมาย คณาจารย์และบุคลากรคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

6. จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ คณาจารย์จำนวนและนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรีจำนวน 24 คน

7. ตัวชี้วัดความสำเร็จโครงการ/กิจกรรม (KPLs)จำนวนทั้งสิ้น 1 ตัว

8. ผลการดำเนินงานของโครงการ/กิจกรรมตามตัวชี้วัดความสำเร็จโครงการ/กิจกรรม (KPLs)

ตัวชี้วัดความสำเร็จโครงการ/กิจกรรม	ผลการดำเนินงาน
1.ระดับความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ/กิจกรรม ร้อยละ 90	<input checked="" type="checkbox"/> บรรลุ <input type="checkbox"/> ไม่บรรลุ

9. ระบุตัวชี้วัดความสำเร็จโครงการ/กิจกรรม (KPLs)

9.1 จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ/กิจกรรมทั้งสิ้น 22 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6

9.2 ค่าเฉลี่ยของระดับความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ/กิจกรรม ตามแบบประเมินเท่ากับ 4.45 คิดเป็นร้อยละ 90

อยู่ในระดับดี

10. เอกสารที่จัดส่งมาด้วย

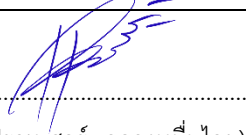
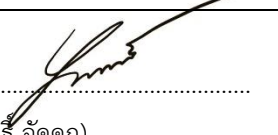
 /

แบบโครงการ/กิจกรรม

 /

รูปถ่ายการทำโครงการ/กิจกรรม

อื่นๆ

<p>ลงชื่อ.....            (อาจารย์ ปรามเชษฐ์ กลางหมื่นไวย)          ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรม</p>	<p>ลงชื่อ.....            (อาจารย์เมชาสิทธิ์ อัดดก)          คณะบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์</p>
--	---

### คณะกรรมการดำเนินงาน

- |  |                     |
|--|---------------------|
| 1. ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.สุชาติ เกาทอง    | ที่ปรึกษาโครงการ    |
| 2. อาจารย์ ดร.สุริยะ ฉายะเจริญ               | ประธานกรรมการ       |
| 3. อาจารย์เมชาสิทธิ์ อัดดก                   | รองประธาน           |
| 4. ศาสตราจารย์ว่าที่ร้อยโท ดร.พิชัย สดภิบาล  | กรรมการ             |
| 5. ผศ.ดร.ชัยศ วนิชวัฒนาวุฒิ                  | กรรมการ             |
| 6. ดร.สุริยะ ฉายะเจริญ                       | กรรมการ             |
| 7. ดร.พศุทธิ์ กรรณรัตนสูตร                   | กรรมการ             |
| 8. ดร.กรกต อารมย์ดี                          | กรรมการ             |
| 9. รศ.อุดมศักดิ์ สาริบุตร                    | กรรมการ             |
| 10. ดร.วันชัย แก้วไทรสุน                     | กรรมการ             |
| 11. ดร.สมเดช เฉยไสย                          | กรรมการ             |
| 12. ศาสตราจารย์ว่าที่ร้อยโท ดร.พิชัย สดภิบาล | กรรมการ             |
| 13. ดร.รัตติพร ลีพานวงศ์                     | กรรมการและเลขานุการ |

